

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 8696/2023
11.05.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., коју заступа пуномоћник Бојан Патрић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., кога заступа пуномоћник Милина Дорић, адвокат из ... ради заштите од насиља у породици, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 516/21 од 07.10.2021. године, у седници одржаној 11.05.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 516/21 од 07.10.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу П2 181/21 од 17.06.2021. године, ставом првим изреке, туженом је забрањено приближавање тужиљи на удаљености не мањој од 300 метара, осим у случајевима судских спорова који подразумевају присуство на рочиштима, у року од годину дана. Ставом другим изреке, забрањено је туженом даље узнемиравање тужиље сваке врсте, као и контактирање у периоду од годину дана. Ставом трећим изреке, одлучено је да мере заштите од насиља у породици из става првог ове пресуде трају годину дана од дана доношња пресуде, с тим што се могу продужавати док не престану разлози због којих је мера одређена. Ставом четвртим изреке, одлучено је да жалба не задржава извршење пресуде. Ставом петим изреке, тужени је обавезан да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 18.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж2 516/21 од 07.10.2021. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију из свих законских разлога.

Тужени је поднео и предлог за понављање правноснажно окончаног поступка о коме је одлучено решењем Основног суда у Вршцу П2 181/21 од 05.12.2022. године, тако што је предлог обачен као непотпун и тужени је обавезан да тужиљи накнади трошкове поступка.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11 ... 18/20) и утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља и тужени су живели у ванбрачној заједници у периоду од марта 2020. године до 21.05.2021. године, када је ванбрачна заједница прекинута. Тада је дошло до вербалног конфликта између странка, након чега је тужени плуноу тужиљу, отишао да узме кухињски нож, па пошто је тужиља побегла из локала у коме су се налазили и отишла у стан, где је закључала врата, тужени је покушавајући да уђе у стан, разбио стакло на вратима, провукао руку и отворио врата. Тужиља је тада изашла из собе и том приликом тужени је рекао да ће их, ако беба (заједничко дете) заврши у Вршцу, убити притом показујући руком преко свог врата. Тужиља је тим поводом позвала полицију и туженом је изречена хитна мера забране контактирања и приласка тужиљи на период од 48 сати, а решењем Основног суда у Вршцу Нп 86/21 од 25.05.2021. године, продужена је на период од 30 дана, односно до 25.06.2021. године. Тужени је први пут био насилан према тужиљи када је била у шестом месецу трудноће, тако што је ударио песницом и шамарао у пределу лица, а потом шутирао ногама у пределу задњице. У току трајања ванбрачне заједнице, тужени је у лошем контексту говорио о родитељима, баби и деди тужиље, проверавао јој поруке у телефону и бранио да иде на факултет, као и да има другове и другарице. Према стручном мишљењу органа старатељства насиље у породици учињено према тужиљи карактерише се као физичко и психичко насиље и процењено је да је степен ризика за понављање насиља висок, с обзиром да је тужени према тужиљи био насилан више пута у току трајања заједнице, те да су му изречене мере од стране ПС Жабал, као и да злоупотребљава психоактивне супстанце из ког разлога је сврсисходно да се изрекне мера забране приближавања тужиљи на удаљености мањој од 300 метара, као и да му се забрани узнемиравање сваке врсте и контактирање тужиље.

По оцени Врховног суда, нижестепени су полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно применили материјално право одређивањем мера заштите од насиља у породици према туженом.

Насиље у породици дефинисано је чланом 197. Породичног закона, тако што је у ставу 1. прописано да се под насиљем у породици подразумева понашање којим један члан породице угрожава телесни интегритет, душевно стање и спокојство другог члана породице, док су у ставу другом наведени карактеристични видови насиља у породици који се у пракси најчешће испољавају, уз одређење да се насиљем у породици сматра свако дрско, безобзирно и злонамерно понашање које један члан породице испољава према другом члану породице. Дрскост, безобзирност и злонамерност су управо компоненте насиља у породици и његова суштинска обележја која га јасно разликују од дозвољеног понашања, при чему се ради о правним стандардима чију садржину суд

утврђује својим судом вредности имајући у виду све објективне и субјективне, као и специфичне околности сваког конкретног случаја.

У конкретном случају испољено понашање туженог према тужилји 21.05.2021. године, након чега је ванбрачна заједница прекинута, као и у току трајања заједнице, има све елементе насиља у породици у смислу наведене законске одредбе. Наиме, насиље у породици подразумева свако понашање које одступа од стандарда уобичајеног опхођења и контактирања са члановима породице, при чему је суд дужан да покаже „нулту толеранцију“ на насиље што подразумева да свако понашање које одступа од стандарда нормалног опхођења и комуницирања са члановима породице мора се квалификовати као дрско, безобзирно, односно злонамерно понашање.

Према члану 198. став 1. Породичног закона против члана породице који врши насиље суд може одредити једну или више мера заштите од насиља у породици којим се привремено забрањује или ограничава одржавање личних односа са другим члановима породице. У конкретном случају изречене мере заштите одговарају степену испољеног насиља и имају за циљ, поред спречавања будућег узнемиравања и понављања насиља и превентивне разлоге, као и обезбеђење спокојства и безбедности жртве.

Наводима ревизије оспорава се правилна примена материјалног права, а заправо се наводи ревизије односе посредно или непосредно на чињенично стање које по мишљењу ревидента није правилно или потпуно утврђено у спроведеном поступку. Међутим, ови наводи нису основани и не доводе у сумњу правилност побјане пресуде, у погледу примене материјалног права садржаног у наведеним одредбама Породичног закона, које су нижестепени судови правилно применили одлучујући о одређивању предложених мера заштите од насиља у породици. Зато су као неосновани оцењени сви ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права, док оспоравање правилности утврђеног чињеничног стања није разлог за изјављивање ревизије у смислу одредбе члана 407. став 2. Закона о парничном поступку.

На основу члана 414. став 1. ЗПП Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**